

ΑΠ' ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ ΤΟΥ SAAADI

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΠΟΙΗΤΗ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΓΝΗ

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Σὰν γύρισα ἀπὸ ἑνα ταξεῖδι μακρυνὸ ζήτησα νὰ ξαναδῶ τὴν κόρη πού εἶχα ἀγαπήσει τρελλά. Γιατί νὰ μὴ θυμηθῶ τὰ λόγια ἑνὸς σοφοῦ πού εἶπε: «Τὰ κλαριά τοῦ δέντρου τὸ χειμῶνα δὲν εἶναι καὶ πολὺ σίγουρο ἄσυλο γιὰ τὸ περιστέρι. Συμβουλέψου τὸν καθρέφτη σου πρὶν νὰ καλέσεις μιὰ κοπέλλα νάρθει νὰ κοιμηθεῖ στὴν ἀγκαλιά σου.»

Ἡ κόρη αὐτὴ μὲ κύταξε καὶ χαμήλωσε τὰ μάτια. Γύρο μας, μέσα στὸ διάφανον ἀγέρα, τὰ μελίσσια μεθυσμένα ἀπ' τὴν ἀνοιξή σέροναν τὸ χορὸ τους τὸ χρυσό.

Σκέφτηκα πὼς δὲν εἶτανε σωστὸ νὰ τῆς πῶ πὼς εἶχα τὴν ἡλικία της μὰ πὼς δὲν ἔμεινα πάντα χουζουρεύοντας στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ μου.

Πολὺν καιρὸ καράβια καλοτάξιδα μέφεραν πάνω σὲ θάλασσες τρικυμισμένες. Ξάπλωσα πάνω στὸν ἄμμο ἐρήμων μακρυνῶν, ἀγνάντεψα ἄγνωρα ἄστρα, καὶ ἄνεμοι πειὸ φαρμακεροὶ καὶ ἀπὸ τὸ φοβερὸ Mashād αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπό μου. Ὡστόσο τὸ ρόδο τὸ χθεσινὸ εἶναι πάντα ρόδο. . . .

«Τὰ σταφύλια πού τρύγησα μέσ' τὴ χαρὰ καὶ τὴ θλίψη, ἄλλοι θὰ τὰ κάμουν ἀκράτο κρασί. Μὰ ἀφισέ μου, ὦ κόρη χαμηλοβλεποῦσα, νὰ σοῦ προσφέρω τοῦτο τὸ τσαμπί!»

Αὐτὰ στοχαζόμουνα μὰ δὲν τόλμησα νὰ τῆς τὰ πῶ γιατί ἦρθαν στὸ νοῦ μου τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ.

ΡΟΔΟΣΤΑΜΑ

Ἕνας γέρος πού ἀγωνιοῦσε θλιβότανε βλέποντας τὸ τέλος τοῦ ἀφεικτο, καὶ μιὰ γρηὰ τὸν ἔτριβε μὲ ροδόσταμα. Τὶ κρῖμα ἀλήθεια, μιὰ καὶ τόσοι νέοι ἐρωτευμένοι κόβουν ἀπ' τὴν τροφὴ τους γιὰ νὰγοράσουν ροδόσταμα πού θὰ μοσχοβολήσει τῆς πολυαγαπημένης των τὰ στήθεια;

ΤΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὃ ἕναν κῆπο τῆς Βαγδάτης δυὸ περιστέρια γλουνγλούοιζαν ἐρωτικὰ καὶ παραπονετικὰ μέσα στὸ θρόιαμβο τῆς ἀνοιξῆς.

Ἡ φιλενάδα μου ἀκούμπησε ἀπάνω στὸ στήθος μου τὸ κεφάλι της καὶ εἶπε:

Ἀπ' τὴν εὐτυχία ἡ ψυχὴ μου εἶναι βαρειά σὰν κλωνὶ φορτωμένο καρπούς. Μά, ἄκουσε τὸ λυπητερὸ τραγοῦδι τῶν περιστεριῶν . . . Μὴν τάχα νὰ μηνάει πὼς θὰ χωριστοῦμε μιὰ μέρα;

Γιατὶ σὰ μυρίζεσαι τὸ ρόδο νὰ σκέφτεσαι τὴν ὁμορφιά του τὴν ἐφήμερη; Φύλαγε, κἄλλιο, τὴ θύμηση τῆς ὁμορφιάς τοῦ ρόδου καὶ εὐκόλα θὰ λησμονήσεις πὼς εἶναι καταδικασμένο.

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

Ἕνας σοφὸς εἶτανε βυθισμένος σὲ πέλαι στοχασμῶν. Σὰν βγήκε ἀπὸ τὴν ἔκτασή του κάποιος φίλος του τοῦ εἶπε χωρατεύοντας:

— Τί μᾶς ἐφέρεις ἀπ' τὸν ὁμορφὸ κῆπο ὅπου περπάταγες;

Κι' ὁ Σοφὸς ἀπάντησε:

— Εἶχα ἀποφασίσει νὰ γεμίσω μὲ ρόδα τὴν ποδιά μου καὶ νὰ σᾶς τὰ μοιράσω, μὰ ἡ μυρουδιά τῶν ρόδων μὲ μέθυσε σὲ τέτοιο βαθμὸ πὺν ξέφυγε ἡ ἄκρη τῆς ποδιάς μου ἀπ' τὸ χέρι μου . . .

Ὡ ἀηδόνι, μάθε ἀπ' τὴν πεταλοῦδα πὼς πρέπει νὰγαπᾷς!
Πυρπωλημένη ἀπ' τὸν Ἑρῶτα ξεψύχησε γαλήνᾳ.

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

Μιὰ μέρα πάγαινα μὲ κάμποσους νέους κατὰ τὴ Χετζάζη. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ οἱ φίλοι μου ἀπάγγελναν εὐλαβητικὰ κάτι ποιήματα μυστικιστικά. Λίγο πρὶν φτάσουμε στὴν ὁάση τοῦ Μπενοῦ-Χιλάλ ἓνας ψευδοθρησκὸς ἄρχισε νὰ εἰρωνεύεται καὶ νὰ περιγελάει τὰ ἅγια τῶν ντερβίσηδων ἔθιμα. Τὴ στιγμὴ πὺν ἐτοιμαζόμαστε νὰ εἰσχωρήσουμε μέσα στὸ φοινικῶνα τοῦ Μπενοῦ-Χιλάλ, ἓνας Ἀράπης πετάχτηκε ἀπὸ μιὰ σκηνὴ παίζοντας κάποιο παραξένο ὄργανο. Ἡ γκαμήλα πὺν καβάλλαε ὁ ψευδοθρησκὸς παραμέρισε ξαφνικά, πέταξε κάτω τὸν καβαλλάρη τῆς καὶ πῆρε μὲ καλπασμὸ τῆς Ἑρημου τὸ δρόμο. Εἶπα στὸ δυστυχισμένο.

— Ὡ Σέχα, ἡ μουσικὴ συγκίνησε τὸ ὑποταχτικὸ σου καὶ σένα σάφηκε ἀδιάφορο; . . . Ξέρεις τί θᾶλεγε τῇδόνι τῆς αὐγῆς; «Τί ἄνθρωπος εἶσαι λοιπὸν ἄφου δὲ νοιώθεις τὴ γλύκα τῆς θείας μουσικῆς καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἀπολάμεις; Ἡ γκαμήλα ἀνατριχιάζει ἀπὸ εὐχαρίστηση στὸ ἄκουσμα τῶν ἀράπικων στίχων καὶ σὺ μένεις ἀνασθητός. Ἄν μένεις ἀτάραχος τὴ στιγμὴ

πὺν ἡ γκαμήλα πηδᾷ ἀπὸ εὐθυμίας εἶσαι ζωντόβολο μονάχο. Ὅτι βλέπεις στὴ φύση ὑμολογᾷ τὴ Δόξα τοῦ Κυρίου. Ὁ κόσμος ἀχολογᾷ ἀπὸ ἀρμονίας. Ἀνατριχιάζει ἀπὸ ἓνα αἰώνιο κ' ἐρωτικὸ μεθῦσι. Μιὰ καρδιά εὐγενικὰ ἀκούει στὴν ἐντέλεια τὶς μελωδίες πὺν ψιθυρίζουν τὰ Πράγματα . . . »

Τὰ ἀηδόνι ἀδιάκοπα τραγουδᾷ ὕμνους στὸ ρόδο καὶ κάθε τοῦ ρόδου ἀγκάθι εἶναι καὶ μιὰ γλῶσσα πὺν εὐχαριστᾷ τὴν ἀηδὸν.

Ο ΕΡΩΤΕΜΕΝΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗΣ

Ἐνας δερβίσης, πὺν εἶχε τρελλαθεῖ, ξακολουθοῦσε νὰ γλυκοβλέπει μιὰν κόρη πὺν ἦταν ἐπικίνδυνο νὰ τὴν πλησιάσει κανεὶς.

Οἱ φίλοι τοῦ τὸν συμβούλευαν καὶ τὸν ξανασυμβούλευαν. Μερικοὶ μάλιστα τοῦλεγαν συχνά: «Ἀφισέ τὴν αὐτὴν τὴν κόρη! Παραδέξου, τέλος πάντων, πὺς πολλοὶ κοινοὶ ἄνθρωποι καὶ πολλοὶ τῆς ἀξίας σου γίνηκαν, ὅλοι, σκλάβοι τοῦ ἴδιου πόθου πὺν σὲ καίει.»

Ὁ δερβίσης παραπονέθηκε καὶ εἶπε :

Ὡ φίλοι μου, τί νὰ τὶς κάμω τὶς συμβουλές σας! Ξέρω καλύτερα ἀπ' τὸν καθένα τί μπορεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν πολυαγαπημένη μου. Θάτανε τρέλλα νὰ πάψω νὰγαπῶ καὶ νὰ μὴ χαϊδεύω τὰ μάτια μου ἀντικρύζοντας τὴ μορφή μιᾶς κόρης γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρω τάχα . . . Τί κι' ἂν βουῖξουν τὰ βέλη γύρω στ' αὐτιά μου τί καὶ ἂν τὰ ξίφη σπαθίσουν τὸ σῶμα μου, φτάνει γιὰ μένα νὰξιωθῶ νὰ γγίξω τὸ φῶρεμα τῆς πολυαγαπημένης μου καὶ παντοτεινὰ θὰ εὐλογῶ τὸ Θεό. Ἄν ἀποτύχω, θὰ σύρω νὰ πεθάνω στὸ κατώφλι τῆς πόρτας τῆς, μέσα στῶν γιασεμιῶν τὴ μυρουδιά.

Οἱ φίλοι τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ ἀποφάσισαν νὰ τὸν δέσουν. Τὸ μέτρο στάθηκε ἀνώφελο.

Εἶπαν στὴν κόρη τοῦ Σουλτάνου, πὺν εἶταν ἡ κόρη πὺν ὁ δερβίσης ἀγάπαε:

— Ἐνας ἄνθρωπος ἀξίας στέκει καὶ ξανοίγει ἀκατάπανστα στὰ παράθυρά σου. Ἀπαγγέλνει λόγους θαυμάσιους, μὰ στοχαζόμαστε πὺς τὴν καρδιά του τὴν πολιορκεῖ ὁ Ἐρωτας καὶ τὸ κεφάλι του ἡ τρέλλα γιὰτὶ δὲ φαίνεται στὰ καλά του.

Ἡ κόρη κατὰλαβε πὺς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὴν ἀγαπᾷ καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ μέρος του. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ δερβίσης, τὸν πῆραν οἱ λυγμοὶ καὶ φώναξε:

— Ἐκείνη πού με σκότώσε, παρουσιάζεται τώρα μπροστά μου! Ἡ καρδιά της, φαίνεται, με λυπήθηκε. . .

Ἡ κόρη τοῦ Σουλτάνου ἄρχισε νὰ παρηγορᾷ καὶ νὰ χαϊδεύει τὸ δυστυχισμένο.

— Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; Πῶς σὲ λέν καὶ ποιά ἡ τέχνη σου; τοῦ ἔλεγε με φωνὴ πού στάλαζε μέλι. Ἄναυδος μέσ' στὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ἀγάπης, ὁ δερβίσης δὲν πρόφερε οὔτε μιὰ λέξη.

Κι ἂν ἀκόμα ἀποστηθίσεις τὰ ἐφτά μέρη πού ἔχει τὸ Κοράνι, ὅταν σὲ πνίγει ὁ Ἑρωτας εἶσαι ἀνίκανος νὰ προσφέρεις: τὸ ἀλέφ, μπέ, τέ.

Ἡ κόρη τοῦ Σουλτάνου ψιθύρισε:

Γιατί δὲ μιλάς; Ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς δερβίσηδες κι εἶμαι σκλάβά δική τους. . .

Τότε, ὁ νέος πρόβαλε ἀπ' τὰ τρικυμισμένα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ τῆς ἀγάπης κ' εἶπε:

— Εἶναι θάμα πὼς ζῶ ἀκόμα: Εἶναι θάμα πού μπορῶ καὶ μιῶ τῇ στιγμῇ πού με κυτᾶς!

Ἔβαλε μιὰ μεγάλῃ φωνή, καὶ ἡ ψυχὴ του πῆγε νὰ μυροβολήσει τοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου.

Η ΕΞΥΠΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΕΜΕΝΟΥ ΚΑΔΗ

Ἕνας καδῆς τοῦ Hamadân ἀγαποῦσε παράφορα τὸ παιδὶ ἐνὸς σιδερά. Ἡ καρδιά τοῦ καδῆ εἶτανε σὰν πολυτυρωμένο σίδερο.

Ὁ καδῆς παραμόνευε κι ἀναζητοῦσε τὸ γυνὸ τοῦ σιδερά λέγοντας με παράπονο: •Εἶδα τὸ κυπαρίσι μου τὸ λιγερό. . . Ποῦ ἄρά γε νὰ κρύβεται τώρα; Ἄν θέλεις νὰ μὴ βασανίζεις κανένα, ἄς χλωμιάσει ἡ λάμψη τῶν ματιῶν σου!»

Ἕνα πρωτὶ ὁ δικαστὴς ἀντάμωσε τὸ γυνὸ τοῦ σιδερά. Αὐτὸς εἶχε μάθει τὸν ἔρωτα πού τοῦ ἔτρεφε ἡ ἀφεντιά του καὶ εἶτανε γιὰ δαῖτο τρομερὰ δυσσχεστημένος. Ὑβρισε τὸν καδῆ, τὸν πετροβόλησε καὶ δὲν ἄφισε τρόπο νὰ μὴν τὸν ἐξευτελίσει.

Ὁ δικαστὴς εἶπε σ' ἕνα σπουδαῖο σοφὸ πού τὸν συντρόφευε:

— Ἀληθινὰ εἶναι πολὺ ὁμορφο παιδί! Διὲς τὶ ὥραϊα πού τοῦ ταιριάζει ἡ ὀργή, θαύμασε κείνην τὴν ζαρωμάδα πάνω στὰ ὥραϊα φρούδια του. . .

Οἱ ἀράπηδες λέγουν: «Ἐύλο ἀπ' τὴν ἀγάπη σου εἶναι γλυκὸ σὰν τὴ σταφίδα.

— Αὐτὸ τὸ παληκάρι θὰ μαλακώσει μιὰ μέρα, ξακολού-

θηκε ὁ καθῆς. Καὶ τότε θὰ ρουφήξω μὲ ἡδονὴ τῆς μετάνοιας του τὸ ἄρωμα.

Τ' ἄγουρο τὸ σταφύλι εἶναι στιφό. Ἔχε ὑπομονὴ λίγες μέρες καὶ θὰ γίνει σὰν τὴ ζάχαρη.

Εἶπε καὶ πῆγε στὸ δικαστήριον νὰ δικάσει. Μόλις ἔφτασε οἱ γραμματικοὶ του φίλησαν τὴ γῆ, σημάδι σεβασμοῦ, κ' ἕνας ἀπὸ δαύτους ἀρχίνησε:

— Μὲ τὴν ἀδειά σου, σεβάσμιε Καθῆ, θὰ μιλήσω. Ἐρῶ πὼς ἐκτρέπομαι, μὰ πρόκειται νὰ σὲ ὑπηρετήσω. Καὶ σαυτὸ ὑπακούω στὴν εὐγνωμοσύνη πού σου χρωστᾶμ. . . Ἄν σιωποῦσα θὰ σὲ πρὸδιδά. Ἐκεῖνο πού σοῦ ζητῶ ἐν ὀνόματι τῶν συναδέλφων μου, ὦ Καθῆ, εἶνε νὰ μὴ γλυκοκυτᾶξεις πειὰ τὸ παιδί τοῦ σιδερά. Ἡ θέση σου εἶνε σπουδαία. . . Μὴν τὴ βεβηλώσεις. Τὸ παιδί τοῦ σιδερά εἶναι ὅπως τὸ εἶδες καὶ κατᾶλβες τί ἤθελα νὰ σοῦ πῶ.

Ὁ καθῆς εὐχαριστήθηκε ἀπ' τὸ λόγο. Παίνεσε τὴν καλωσύνη τῶν γραμματικῶν του καὶ τὴν εὐγενικίαν ἀφοσίωσιν αὐτοῦ.

— Μά, πρόσθεσε, τὸν ἀρράπη κι ἂν τὸν πλύνεις μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις. . .

Τὴν ἄλλην μέρα ἔστειλε στὸ γυιὸ τοῦ σιδερά ἕναν ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης του, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ψαρέψει τὸ νέο καὶ νὰ τοῦ προσφέρει ἕνα μεγάλο ποσόν.

Μιά νύχτα ὁ καθῆς εἶχε ραντεβοῦ μὲ τὸ παληκάρι.

Ἐκεῖνῃ τῇ νύχτῃ ὁ διοικητὴς τῆς πόλης ἔμαθε πὼς ὁ δικαστής, σκνύπα στὸ μεθύσι, ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά του τὸ γυιὸ τοῦ σιδερά, πὼς ὁ ὕπνος δὲν τὸν ἔπαιρνε καὶ τραγουδοῦσε: «Αὐτὸ τὸ πετειναράκι δὲ θὰ κραῖει μαῦν μὲ τὰ δέροφια του. . . Οἱ ἐρωτευμένοι δὲ χορταίνουν ποτὲ τὰ φιλιὰ! Τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου ἀκτινοβολεῖ ἀνάμεσα στῶν μαλλιῶν του τίς μποῦκλες. . . Τὸ πρόσωπο τοῦ φίλου μου μοιάζει μὲ φιλισιένια σφαῖρα παισιωμένη ἀπὸ ἔβρο. Ἐμπρός! Ξύπνα. . . Λησμονεῖς πὼς ἡ ζωὴ εἶναι σύντομη; Ὡς πὺν νὰ ἀκούσεις τὸ χότζα νὰ ψέλνει τὴν πρωτὴν προσευχὴ ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ μινὰρὲ ἢ νὰ χτυποῦν τὰ σημενία νταούλια στὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Ἀταμπέκ, μὴν κάμεις τὴν τρέλλα νὰ ξεκολλήσεις τὰ χεῖλιά σου ἀπ' τὰ δικὰ μου! Πίστεψέ μου. . . οἱ πετεινοὶ αὐτοὶ πὺν λαοῦν δὲν μὴνᾶν τὴν αὐγὴ.»

Ὁ καθῆς μας βρισκότανε στὴν ὥραίαν αὐτὴν κατάστασιν, ὅταν μῆτηρ ἕνας φίλος του καὶ τοῦ εἶπε:

— Σήκου* καὶ τρέχα! Οἱ ἐχθροὶ σου σὲ πρὸδοσαν. — Μποροῦμεν ἀκόμα νὰ σβύσουμε τὴ φωτιά πὺν ἄναψε τὸ σκάνδαλο τοῦτο, μὰ πρέπει νὰ βιαστοῦμε γιὰτὶ κινδυνεύει νὰρπάξει τὸ κόσμον.

Ὁ δικαστὴς τὸν κύταξε χαμογελῶντας καὶ ἀπάντησε:

— Τὸ λιοντάρι πῶχει χωμένα τὰ νύχια του στὴ σάρκα τῆς λείας του περιφρονᾶ τῶν σκύλων τὰ γαυγίσματα.

Εἰδοποίησαν τὸ Σουλτάνον γιὰ ὅτι συνέβαινε καὶ τὸν ἀρώτησαν: «Τί διατάσεις;»

Πρόσταξε :

Θεωρῶ τὸν καδῆν αὐτὸν σὰν ἕναν ἀπὸ τοὺς πειρὸ ἔξοχους ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Πολὺ πιθανὸν οἱ ἐχθροὶ του νὰ ζητοῦν νὰ τὸν καταστρέψουν . . . Γι' αὐτὸ δὲ θὰ πιστέψω παρὰ ὅτι θὰ δώ μὲ τὰ μάτια μου.

Τὴν αὐγὴν, ὁ Σουλτάνος, συνοδευόμενος ἀπὸ μερικὸν ἀξιωματικὸν παρουσιάσθηκε μπροστὰ στὸν καδῆ. Οἱ λάμπες εἶσαν ἀκόμα ἀναμένειν τὸ παλληκάρι εἵτανε ξαπλωμένο σ' ἕνα ταπέτο πλημμυρισμένο ἀπὸ κρασί· ποτήρια σπασμένα εἵτανε πεταμένα χαμαί, ρόδα καὶ γαλοῖσσοι σκέπαζαν τὶς πλάκες τῆς κάμαρας, καὶ ὁ καδῆς εἶχε χάσει τὴν αἴσθησιν τῆς ἰδίας του τῆς ζωῆς.

Ὁ Σουλτάνος τὸν ξύπνησε ἀνάλαφρα καὶ τοῦτε:

— Σήκου, φίλε μου! Σήκου καὶ ὁ ἥλιος πρόβαλε . . .

Ὁ καδῆς ἀκουσε καὶ ρώτησε:

— Ἀπὸ πειρὸ μέρος τοῦρανοῦ πρόβαλε ὁ ἥλιος;

— Ἀπ' τὸ ἀνατολικόν, ἀπάντησε ὁ σουλτάνος.

— Δόξα νᾶχει ὁ Κύριος! φώναξε ὁ δικαστής, γιατί ὁ προφήτης ὁ Μωάμεθ εἶπε: «Οἱ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ μετανοιώσουν γιὰ τὰ λάθη τους ἕως τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ ἥλιος θὰ βγεῖ ἀπ' τὴ δύση.»

Πρόσθεσε :

— Ζητῶ συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ θὰ νηστεύω.

— Στὴ θέσιν ποὺ βρίσκεσαι, εἶπε ὁ Βασιλεὺς, ἡ μεταμέλειά σου εἶναι ἀνώφελη. Τὸ σφάλμα σου εἶναι ἀσχωρήτο. Θὰ πεθάνεις.

Ἔδεσαν τὸν καδῆ ὁ ὁποῖος φώναζε:

— Θέλω νὰ πῶ ἀκόμα μιὰ λέξη . . . μιὰ λέξη ποὺ θὰ προσφέρει ὑπηρεσίαν στὸ Σουλτάνο!

— Τί εἶναι μουρμούρισε ὁ Σουλτάνος.

Ὁ δικαστὴς σήκωσε ἕνα δάχτυλο καὶ εἶπε :

— Γιατὶ μὲ καταδίκασες μὴ φανταστεῖς πὼς δὲ θὰ τολμήσω νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ συχωρέσεις . . .

— Ἐκφράζεσαι θαυμάσια, παρατήρησε ὁ Σουλτάνος. Μὰ θὰ εἵτανε παράλογο καὶ παράνομο νὰ σωθεῖς ἀπ' τὴν εὐγλωττία σου. Γι' αὐτὸ κρίνω φρόνιμο νὰ σὲ γρεμίσω ἀπ' τὰ ὕψη τῆς Ἀκρόπολης . . . Ἡ τιμωρία σου θὰ χρησιμέψει γιὰ μάθημα στὸ λαόν.

Ὁ καδῆς ἀπάντησε :

— ὦ κύριε τοῦ κόσμου! ἡ οἰκογένεια σου μὲ τίμησε πάντα μὲ τὴν εὐνοία της, ἔπειτα δὲν εἶμαι ὁ μόνος ποὺ ἔκαμα τὸ λάθος αὐτό. Διάταξε λοιπὸν νὰ γρεμισθῇ ἕνας ἄλλος ἁμαρτωλός, γιὰ νὰ μοῦ χρησιμέψει γιὰ μάθημα ἡ τιμωρία του!

Ὁ Σουλτάνος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλοια καὶ χάρισε τὴ ζωὴν στὸν καδῆ. Τὴν ἄλλη μέρα, μῆνυσε στοὺς καταδότης του: «Ὅλοι σας εἶστε φορτωμένοι ἀπὸ ἐλαττώματα. Γιατὶ νὰ κατηγορεῖτε τῶν ἀδερφῶν σας τὰ λάθη. Ὅλοι σας ἔχετε ἐλαττώματα. Ὅποιος βλέπει τὰ δικά του εἶναι μαλακὸς γιὰ τοὺς ἄλλους.»

Μετάφραση ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ τοῦ Franz Toussaint.